

Պարույր Սևակ

Տխրում եմ

Հոգուս վրա տխրություն է հաճախ թառում,
Երբ թաց աշնան չոր խաշամն է ծածկում առուն,
Չոր խոտի հետ երբ այրվում է թուփը կանաչ,
Երբ մենք՝ հիմար տղամարդիկ, չենք նկատում ազնիվ կանանց,
Ու երբ գուսան-չալ կաքավն է ընկնում վանդակ,
Իսկ երգ ատող,
Նվագ հատող
Մարդը դառնում... մեկենասի ձուլված քանդակ...
Ես, սրտիս տեղ, իմ կրծքի տակ
Տխուրաչյա մի կաքավ եմ հաճախ զգում...

27.V.1957թ.
Մոսկվա

Յատուկ Պոէմ